

Dnevnik

/ PETEK, 11. SEPTEMBER

Ura je malo do devetih zvečer, jaz pa sedim na vlaku, ki mirno drvi skozi noč proti domu. Še vedno čutim povišan utrip. Hitela sem namreč na zadnji vlak za Dolenjsko, a sem z odhodom odlašala do zadnje sekunde. V kombinaciji z novo ureditvijo ljubljanske železniške postaje to pripelje do tega, da z vso prtljago sprintam po peronu do sprevodnika, ki vlaku že maha za odhod. Tole lovljenje zadnjih trenutkov kar dobro opiše moje življenje zadnjih nekaj tednov. Pri Mladinski komisiji **Planinske zveze Slovenije** so mi zaupali vlogo organizatorke mladinskega planinskega festivala Gojzarfest, ki bo naslednjo soboto. Hmm, naslednjo soboto. Čez osem dni. Hitro teče čas. Spomnim se, ko smo lanskega oktobra prvič dali to idejo na mizo. Vedeli smo, da bo projekt zahteven, a si verjetno nihče ni predstavljal, koliko dela bo treba zares vložiti. Vsakič, ko pogledam telefon, vidim novo sporočilo od Ane, naše načelnice: "Ej, še tole sem se spomnila..." Ponavadi gre za neko sila pomembno stvar glede festivala, na katero bi jaz gotovo pozabila. Ne morem se otresti občutka, da bo festival vsak hip tu, jaz pa še ne bom imela vsega pripravljene. Kot da lovim vlak, ki bo pravkar odpeljal. Kljub skrbi priprave poteka dobro. Delovne ekipe so se ujele v ritem in vsak ima svoje naloge. Lepo mi je delati v skupini, kjer so vsi motivirani in pripravljeni pomagati. Tako da brez skrbi. Tudi mi bomo ujeli vlak.

/ SOBOTA, 12. SEPTEMBER

Že nazaj v Ljubljani in že nazaj za računalnikom. Ukvarjam se s postavitvijo prizorišča in prvič si zares predstavljam, kako bo vse skupaj videti. Do zdaj je bil Gojzarfest zame predvsem skupek seznanov, prijavnice, sestankov in sporočil. Zdaj počasi dobiva pravo obliko in dejansko se ga začnem veseliti. Nabrali smo kar 35 delavnic, toliko, da vsa imena komaj spravim na zloženko. Nekaj jih bomo izvajali sami, druge bodo pripravile različne organizacije, vse pa bodo tako ali drugače povezane s planinstvom – prek sportnih, bioloških ali ustvarjalnih aktivnosti. Ko pregledujem program, si kar želim, da bi bila spet otrok in bi imela priložnost obiskati tak festival. Tudi prizorišče bomo okrasili kot nekakšno planinsko vasico. Ob pogledu na vse skupaj me kar malo preseneti, kako velik je postal projekt, ki je bil še pred nekaj meseci samo ideja na sestanku. Konec dneva preverim prijavnico za mladinske odseke. Za zdaj imamo prijavljenih dobrih 400 otrok. Še kakšno društvo več in bomo pri številki 500, ki smo si jo postavili za cilj. Kar naenkrat se mi zdi, da Gojzarfest ni več nekaj, kar pripravljamo. Počasi postaja nekaj, kar se bo res zgodilo.

/ NEDELJA, 13. SEPTEMBER

Za danes smo imele s puncami hude plane. Start v Logarski, potem pa na Rinke in čez Tursko goro na Brano ter nazaj dol. Vrhunska tura pa še kar nekaj novih žigov za knjižico **Slovenska planinska pot** bi dobile. A bodo ta vikend hribi morali počakati. Z Ano se raje dogovoriva za delovno nedeljo, da urediva še zadnje večje zadeve glede Gojzarfesta. Po zajtrku sedem na kolo in oddrvim do nje. Ob desetih začneva. Najprej pogledava prijavnico in število prijavljenih otrok se je povzpelo že skoraj do petsto. Ta številka mi da precej zagona, glede na Anin pogled pa mislim, da tudi njej. Premikava se od delavnice k logistiki, nato k protokolu dela in spet nazaj. Pridno črtava opravke s seznamoma. Med eno od "pavz" se začneva pogovarjati o mladinski komisiji in na pamet mi pade vprašanje, kako to, da MK še nikoli ni organizirala podobnega dogodka. Ana pove, da so ob 50-letnici poskušali pripraviti festival v Domžalah, a so ga morali zaradi premajhnega zanimanja odpovedati. To se mi zdi skoraj neverjetno. Zdaj, ob 70-letnici, pa nas skrbi ravno nasprotno – da bo udeležencev še preveč. Očitno smo v zadnjih letih precej povečali svoj doseg. Približati planinstvo otrokom je svojevrsten izziv. Tu ni tekmovalni in nagrad za najboljšega. Včasih, ko s težkim nahrbtnikom sopihaš v strm klanec, ti ni povsem jasno, kaj ti je tega treba. Potem pa prideš nekam visoko, okoli sebe vidiš samo gore in ljudi, s katerimi si delil pot, in vse skupaj dobi smisel. Hribi ti dajo nekaj, česar se težko naučiš drugje: občutek svobode, potrpežljivost in priste odnose z ljudmi, s katerimi si preživel ure

Približati planinstvo otrokom je svojevrsten izziv

Ilustracija: Maja Poljanec

neke daleč od vsakodnevnega tempa. Če nam uspe otrokom pokazati vsaj del tega, obstaja dobra možnost, da bodo ostali "hribovci" za vse življenje. Glede na odziv na Gojzarfest imam občutek, da nekaj v tej smeri že delamo prav – mi in mentorji po mladinskih odsekih. Pogledam na uro in mali kazalec ko kmalu na sedmici Z. Ano skleneva, da je bilo devet ur za eno nedeljo dovolj. Za danes samo še sprehod in spat.

/ PONEDELJEK, 14. SEPTEMBER

Ponedeljek je običajno najbolj osvojen dan v tednu. Ampak ne tokrat. Zakaj? Ker je danes seja mladinske komisije na **Planinski zvezi Slovenije**, prva po poletnem premoru. Teh sej še vedno veselim, saj po nekaj tednih spet vidim prijatelje in slišim, s čim so se ukvarjali. Tokrat se

Nika Kadunc, 22-letna študentka biokemije. Če jo dopoldne najdeš v laboratoriju med proteini, jo lahko popoldne in za vikend poiščeš na

kakšnem hribu ali gori. Zadnji dve leti sodeluje pri Mladinski komisiji **Planinske zveze Slovenije**, kjer za mlade pripravljajo različne planinske aktivnosti.

različnih stvari in ker za njimi stojijo ljudje, ki jim ni vseeno. Jaz največ poročam o Gojzarfestu. Danes smo dobili še zadnje prijave: končna številka je 750 otrok. Res nad vsemi pričakovanji. Tudi drugi so nad številko presenečeni in hitro steče debata o festivalu. Najbolj pa me razveseli, ko vidim, da so vsi pripravljeni pomagati v soboto. Prav zato mladinska komisija tako dobro deluje – ker si znamo pomagati, ko je treba.

/ TOREK, 15. SEPTEMBER

Ravnokar sem s kolesom pridivila od Ane domov. Tale Gojzarfest mi pobira vse čas, ki bi ga sicer namenila treningom, in čeprav sem mentalno utrjena, imam v telesu še ogromno energije. Pa še dobre volje sem. Danes smo imeli sestanek s prostovoljci, nato pa še sestanek delovne ekipe. Nabrali smo jih kar lepo število – dobrih petdeset. Naš glas očitno res sega po vsej Sloveniji, saj jih nekaj prihaja celo iz Gornje Radgone. Pred začetkom sem bila kar malo živčna. Tako velikega sestanka še nisem vodila. Pravzaprav pred Gojzarfestom sploh še nisem vodila kakšnega pravega sestanka. Ko smo začeli, pa je nekako že steklo. Malo povem jaz, malo Ana in kar naenkrat smo pri koncu. Prostovoljci se mi zdijo zelo zagreti. Veliko jih je nekdanjih udeležencev naših izobraževanj in taborov, kar lepo pokaže, da mladinska komisija ni le organizacija, ki pripravlja aktivnosti za mlade. Okoli nje se zgradi skupnost ljudi, ki jih povezujejo gore in skupne izkušnje. Ko MK potrebuje pomoč, pridejo pomagati, tudi če bodo za to morali prevoziti pol Slovenije. Po sestanku nadaljujemo še z organizacijsko ekipo. Ana mi preda besedo, v moji glavi pa prazna stena. Hmm, kaj nam je sploh še ostalo? Tudi Ana najde le še nekaj podrobnosti, ki jih moramo doreči. Za Gojzarfest je v bistvu vse pripravljeno. Vsak ve, kaj mora še urediti, in po dvasetih minutah zaključimo sestanek. Precej podobno občutek kot takrat, ko tečeš na vlak in ugotoviš, da ga boš vendarle ujel.

/ SREDA, 16. SEPTEMBER

Končno en mirnejši dan. V laboratoriju sem dobila prosto od srede naprej, zato si prvič po dolgem času privoščim jutro brez budilke. Pripravim si zajtrk, sedem za računalnik in skoraj avtomatično odprem stran, ki jo zadnje dni obiskujem pogosteje, kot bi bilo zdravo – ARSLO. Za Gojzarfest imamo lahko vse pripravljeno, ampak če bo dež, nam nič ne pomaga. Nekomu tam zgoraj se očitno zdi zabavno, da se napoved vsakih nekaj ur spremenijo. Enkrat kaže suho, drugič plohe, potem oblaček s strelo in čez uro spet sonce. Ker očitno sama za to napoved nisem dovolj pametna, vprašam prijatelja Chata, naj pregleda različne vremenske modele in mi pove, kaj si misli. Pravi, da bo verjetno vse v redu. Odločim se, da mu bom verjela in da do jutri Arsa ne bom več odprla. Bomo videli, koliko časa bo ta odločitev zdržala. Jutri imam sprejemni izpit za usposabljanje za planinsko vodnico. Tako da je vreme za nekaj ur uradno prepovedana tema. Raje se grem učiti.

/ ČETRTEK, 17. SEPTEMBER

Uspešno sem opravila izpiti! Res sem noro vesela. Tega sem si po tiho želela že dolgo in kar ne morem verjeti, da sem dobila priložnost postati planinska vodnica. Sam izpit sploh ni bil tako težek. Očitno ti nekaj let študija biokemije malo premakne merilo za to, kaj šteje kot težek izpit. Vseeno sem bila pred začetkom živčna in zadovoljna, ko je bilo konec. Na začetku sem si želela postati vodnica, ker se mi je zdelo kul biti tista oseba na turi, ki največ ve in ima vse pod nadzorom. V zadnjih dveh letih pri mladinski komisiji pa se je moj pogled precej spremenil. Biti vodnik pomeni predvsem znati svoje znanje in navdušeni predati naprej ter poskrbeti, da se drugi v gorah počutijo varno in dobro. Meni so gore dale ogromno in že če mi bo uspelo eno osebo navdušiti za hribe, bom presrečna. Pravzaprav je to zelo podobno ideji Gojzarfesta. Otrokom želimo pripraviti zabaven in zanimiv dan, še bolj pa upamo, da bo kdo od njih po festivalu domov odšel še malo bolj navdušen za hribe. Vse je pripravljeno. Jutri začnemo s prostovoljci pripravljati opremo, v soboto pa je dan D. No, zdaj pa moram iti. Ujela sem vlak.: